

ik er nooit aan gedacht zou hebben, om je aanzoek om mijns dochters hand aan te nemen."

Een plotselinge stilte volgde op deze, op trotschen toon gesproken woorden. Het scheen George toe, alsof binnen een paar seconden de heele wereld een verandering had ondergaan. Moya te verliezen, was voor hem een onoverkomelijke ramp. Hij keek naar haar — naar het fijne, vastberaden gezichtje, — naar de bruine oogen, die hem altijd zoo teeder aangekeken hadden — en een somber gevoel van wanhoop greep hem aan.

„Dat kunt u niet bedoelen," zeide hij heftig tegen haar vader; „dat is belachelijk, dat is onmogelijk. U kunt mij Moya niet afnemen."

„Dat kan ik wel," antwoordde Lord Gildare, die met genoeg de rol van familietiran speelde; „en laat mij u zeggen, dat zoolang uw oom niet tot bezinning is gekomen en gij weer in uw oude positie zijt, uw bezoeken hier moeten gestaakt worden. Begrijp dat goed."

George gaf geen antwoord. Hij ging naar Moya; hij nam haar in zijn armen, hij behandelde haar niet met de gewone teederheid, maar ruw, als een eigenaar, als zijn wettig eigendom.

„Je geeft je vader geen gelijk," zeide hij. „Moya, kijk mij aan; zeg mij, dat het geld geen verschil voor je maakt; dat je de arme Letty niet haat, omdat zij mij verdrongen heeft. Zeg mij dat."

Maar Moya wendde zich van hem af.

„Ik kan mijn vader niet ongehoorzaam zijn," zeide zij toonloos; „hij — hij weet het het best."

„En ik ben blij, dat je dat inziet," viel Lord Gildare haar in de rede; „zoo zijn weinig meisjes tegenwoordig, daar ben ik zeker van. Dochterlijke gehoorzaamheid is uit de mode."

George zei niets meer. Hij was te verbaasd over Moya's gedrag. Hij kon niet weten, dat jaloerschheid — instinctmatige jaloerschheid op Letty Manson — haar die woorden ingegeven hadden, en dat het noemen van Letty Manson's naam een noodlottige fout van hem geweest was.

Hij wendde zich stilzwijgend af, al de jeugdigheid en levendigheid waren uit zijn gezicht verdwenen. Bij de deur keerde hij zich om.

„Vaarwel," zeide hij. „Moya — ik begrijp je niet; ik dacht, dat je er meer om zoudt geven."

Toen ging hij weg en Lord Gildare keek zijn dochter bevreesd aan.

„Wat een onbeschaamd mensch, om te zeggen, dat hij dacht, dat je er meer om zoudt geven," merkte hij op. „Nu, we zijn van hem af, nietwaar beste?"

Maar Moya gaf geen antwoord en na nog een opmerking gemaakt te hebben, die geen gevolg had, oordeelde hij het verstandiger, haar alleen te laten.

Moya keek de kamer rond, waar zij zoo gelukkig met George geweest was, waar zij zoo dikwijls over de toekomst, die voor hen lag, gesproken hadden. Al haar dromen waren vervlogen en weg; waar het licht geweest was, was nu duisternis; waar hoop geweest was, nu wanhoop. Moya zonk op de sofa en begroef haar gezicht in de kussens.

„Ik haat — haat — haat haar," snikte zij. „O George, kom toch terug; ik houd zooveel van je."

Maar helaas! Haar berouwvolle kreten konden George niet meer bereiken. Hij was op weg naar Belgrave Square, daarheen gedreven door verschillende gevoelens, waaronder boosheid en wrok en met den wensch, om zich op Moya te wreken.

Juffrouw Manson was thuis, vertelde de portier hem en deze geleidde hem naar boven, waar Letty brieven zat te schrijven aan een ingelegde satijnhouten tafel, die men zei, dat aan Marie Antoinette had toebehoord. Naast haar stond een miniatuur rozeboompje in vollen bloei en overal stonden bloemen, alle van de kostbaarste soort, zooals George met een ironisch genoegen opmerkte. De dochter van Tom Manson, die in armoede was opgevoed, maakte het zich zoo aangenaam mogelijk, nu zij rijk was. De prachtige kamer, met de rustige meubelen, paste goed bij haar; zij was gekleed in overeenstemming met de eenvoudige pracht, die haar omringde. Haar zwarte japon was van eenvoudig, sober maaksel; om haar langen, stevigen hals lagen snoer parelen, en op haar borst had zij een grooten bundel viooltjes — donker purperen viooltjes, met een gouden weerschijn op de bladeren.

„Er is maar één plaats, waar ik zulke mooie kan krijgen," zei Letty, terwijl zij haar hoofd boog om den geur op te snuiven, toen George er naar informeerde; „in Sussex en zij worden mij elken dag gezonden. Ziet u, daar ik in den rouw ben, zijn het de eenige bloemen, die ik kan dragen."

Zij adresseerde den brief, dien zij had zitten schrijven en terwijl zij van haar schrijftafel opstond, ging zij naar het vuur, dat in een haard van zeldzame tegels uit de zestiende eeuw brandde. George volgde haar. Hij merkte op, dat ofschoon zij nog steeds licht gebogen liep, de bevalligheid van haar bewegingen onvergelyklijk was; de wijze, waarop haar hoofd op haar hals stond, de lijn van haar oor tot haar kin, dat alles trof hem opnieuw met een zekere verrassing.

Zij was heel anders dan iedereen, die hij tot nu toe gezien had.

Letty leunde met haar eenen slanken arm op den schoorsteenmantel, haar fletse oogen met de zwarte wimpers rustten op George, die in een lagen stoel was gezonken en nu droomerig in het vuur staarde. Buiten was niets te hooren; binnen in het groote huis heerschte stilte; in de kamer, waar zij zich bevonden, was het kraken van de spaanders het eenige geluid.

„Kwam u, om mij iets bijzonders te zeggen?" vroeg Letty opeens. George schrok een beetje.

„Nee," zeide hij verrast. „Hoe komt u daarbij?" Letty keek met voldoening naar haar fijn gebogen voet, die op het hardijzer rustte en lachte zacht.

„Omdat — u gisteren hier geweest is en ik dacht, dat er iets belangrijks was, omdat u vandaag weer komt," zeide zij eenvoudig. „gewoonlijk maakt men geen twee dagen achter elkaar in hetzelfde huis een visite, nietwaar George?"

„Nee?" antwoordde George; „en wie gaf u verlof om mij bij mijn voornaam te noemen?"

Hij vroeg het buitengewoon ruw en dat wist hij; maar hij wist ook, dat Letty het hem niet kwalijk zou nemen en daarin had hij gelijk.

Zij knielde voor het vuur neer en strekte haar mooie

handjes naar de warmte uit; haar gezicht, dat op dezelfde hoogte met het zijne was, keerde zij naar George.

„Als u het liever niet hebt, dan zal ik het niet doen," zeide zij zacht. „Als u mijn vijand wilt zijn, dan zal ik u mijnheer Dawley noemen; maar als u, zooals ik hoop, mijn vriend wilt zijn, dan — dan ben ik niet graag zoo in den vorm."

Den blik van haar vreemd, aanlokkelijk gezicht met de zachte lippen, afgewend, vroeg George haar, nog steeds onbeleefd, waarom zij vrienden zouden zijn? Had zij hem niet van zijn positie beroofd; had zij hem niet uit de liefde van zijn oom verdrongen? Hij sprak langzaam, maar met gevoel. Letty luisterde aandachtig, terwijl zij haar handen warmde, en glimlachte, alsof zij zich vermaakte.

„Ik zag mijn oom gisteren," vervolgde George haastig; „ik vertelde hem — waar ik bang voor was — dat Lord Gildare mij zijn dochter Moya niet zou afstaan, als ik niet de erfgenaam van mijn oom was. Ik vertelde hem, hoe de oude Gildare, die erg op geld gesteld is, daarop tegen mij gezinspeeld had. Ik zette hem uiteen, dat als ik Moya moest verliezen, alles voor mij verloren zou zijn; maar hij bleef er op staan — mijn oom, bedoel ik — dat gij zijn erfgenaam zoudt zijn. Hij bleef heel kalm; maar toch kreeg ik den indruk, dat hij niet meer zoo op het huwelijk gesteld was als vroeger en — en op dat oogenblik haatte ik hem. En zooeven begon Gildare mij te overbluffen en er op aan te dringen, dat ik den ouden man zou bewerken, om mij zijn erfgenaam te maken en toen zei ik tegen Gildare, dat ik daar het recht niet toe had. Ik verdedigde den ouden man, met het gevolg —

Hij hield stil en lachte bitter. Letty's oogen glommen tusschen de lijnen van haar zwarte wimpers. „Met het resultaat" — kirkte zij zacht. „Toe, George, vertel het mij."

„Met het resultaat, dat alles uit is," antwoordde hij wild; „met het resultaat, dat ik niet meer met Moya verloofd ben."

Letty wendde plotseling haar hoofd af; zij wilde niet, dat George de blijdschap zou zien, die zij wist, dat haar gelaatsuitdrukking zou verraden. Zoolang zij nu reeds haar intrek had genomen als meesteres van het huis, had zij Eldred Dawley trachten te beduiden, dat de verloving van zijn neef met Lady Moya moest verbroken worden. Eerst had Eldred Dawley tegenstand geboden; hij had geprobeerd om Letty te weigeren haar zijn erfgenaam te maken; het grootste deel van zijn bezittingen kwam aan George toe, verklaarde hij, maar een dreigement om zijn geheim aan de wereld bekend te maken, om datgene te openbaren, wat hij had gehoopt, dat altijd verborgen zou blijven, dwong hem tot onderwerping. Er is niets dat de menschelijke vermogens zoo verlamt als vrees, en van dien verschrikkelijken kwelduivel was Eldred Dawley nu de slaaf. Daardoor had Letty macht over hem en eindelijk had hij toegegeven. Het nieuwe testament werd gemaakt en ondertekend.

„Ben je erg ongelukkig?" vroeg Letty lief; zij keek George aan met zacht spottende oogen. „Het spijt mij erg, maar ik kan er niets aan doen. Als ik kon —"

Zij maakte haar zin niet af; zij liet haar oogen voor haar spreken, haar handen strekte zij uit en liet ze een oogenblik op George's schouders rusten.

(Wordt Vervolgd.)

„Carnaval“

Wij hebben er reeds vroeger op attent gemaakt, dat men, met behulp van de Odol-reclamemiddelen, zich een aardig costume, naar eigen ontwerp, kan maken. Dit materiaal, zooals de beeldige kleine etikettes, sluitzegels, fleschjes, en ook de grootere biljetten, biedt honderden mogelijkheden voor het samenstellen van smaakvolle en origineele costumes.

Het best echter geven hiervan de photographieën blijk, die de Lingner-Werke in Dresden, de fabrikanten van „Odol“ in hun bezit hebben.

Deze firma zendt aan iedereen, die aan haar dit verzoek richt, een reeks van dergelijke modelafbeeldingen, alsmede het voor de vervaardiging van een costume benodigde materiaal.

Vooral diene men er hierbij op te letten, dat de firma Lingner-Werke dit costume gratis en franco zendt aan ieder, die het kleine strookje inzendt, hetwelk zich bij iederen flacon Odol bevindt, en welks opschrift begint met de woorden: „Lees dit vooral! Het openmaken van den flacon“ etc.

Om een Maskeradecostume te bekomen, is het dus slechts noodig, dat men zich een flacon Odol aanschafte; men plakke dan bovenbedoeld strookje, hetwelk zich bij iederen flacon Odol bevindt, op een buitenlandsche briefkaart, waarop men een postzegel van 5 cent doe; dan vermeldde men zijn juist adres en adresseere de kaart aan de Lingner-Werke te Dresden. Wij zijn overtuigd, dat de lezers van dit blad in grooten getale van ons vriendelijk aanbod gebruik zullen maken.

